

PATRICK LEE

Na útěku

VYŠEHRAĐ | Thriller

Patrick Lee

Na útěku

Vyšehrad

Kniha vychází
v roce 80. výročí založení
nakladatelství Vyšehrad
|1934 – 2014|

PATRICK LEE

NA ÚTĚKU

Z anglického originálu Runner, vydaného nakladatelstvím
Minotaur Books, New York, v roce 2014,
přeložil Jindřich Mandák
Obrázek na obálku dodala Isifa Image Service s. r. o.
Obálku a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner
Odpovědná redaktorka Marie Válková
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2014 jako svou 1301. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 170 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © 2014 by Patrick Lee
Translation © Jindřich Mandák, 2014

ISBN 978-80-7429-507-2

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Památce Williama Sharpa
a Marge Toporkové

ČÁST PRVNÍ

RACHEL

*Pokud někdo sleduje můj bezvýznamný život,
mé nepatrné strasti a pachtění,
vidí pošetilce;
a nehodí se, aby bohové hrozili pošetilým.*

STEPHEN CRANE

KAPITOLA JEDNA

PO TŘETÍ HODINĚ NAD RÁNEM vzdal Sam Dryden boj s nespavostí a vyšel ven zaběhat si po dřevěné promenádě podél pláže. Obklopil ho vlhký chlad, jehož kapičky filtrovaly světla El Sedera po jeho levici, městečka, které klouzalo dozadu jako tanker v mlze. Na pravé straně měl Pacifik, dnes v noci černý a tichý jako okraj světa. Ze všech stran temnoty se k němu vracela ozvěna jeho kroků na starém dřevě.

Nespat vyšlo vlastně nastejno. Spánek přinášel sny o šťastnějších časech, které byly svým způsobem horší než noční můry.

Shora svítily do mlhy nad promenádou rtuťové výbojky. Jejich řada se hadovitě vinula směrem k jihu, kde se nejvzdálenější světlo téměř ztrácelo v přítmí tam, kde promenáda končila u kanálu. Dryden míjel ohně rozdělané na pláži a vnímal útržky rozhovorů zesílené mlhou. Tlumené hlasy, smích, schoulené siluety ozářené ohněm. Letmý záběr na to, jaký by život mohl být. Když je Dryden viděl, připadal si jako vetřelec. Jako duch, který je mýjí ve tmě.

Toto noční běhání bylo něčím novým, třebaže v El Sederu už žil celé roky. Začal s ním před několika týdny, a to v kteroukoli noční hodinu. Dostavovaly se jako záchvaty – jako nutkání, u něhož si nebyl jistý, jestli ho dokáže zvládnout. Dosud to ani nezkusil. Zjistil, že ho námaha a chladný vzduch osvěžují, i když nejsou zase až tak příjemné. Toto cvičení mu zároveň nepochybně prospívalo, třebaže jeho zevnějšek nenažadoval, že by to měl zapotřebí. Na svých sto třiaosmdesát

centimetrů byl štíhlý a přinejmenším nevypadal starší než na svých šestatřicet let. Možná že běhání nebylo ničím jiným než pokusem jeho mysli vyburcovat ho z apatie.

Apatie. Tak to nazval před několika měsíci jeden jeho přítel. Jeden z mála těch, kteří se s ním ještě stýkali. Před pěti lety, hned potom, co se to všechno stalo, měl hodně přátel. Poskytovali mu podporu, když se to od nich očekávalo, a později naléhali – tlačili na něho, jak to lidé dělávají, když jim na někom záleží. Tlačili na něho, aby znovu začal žít. Říkal, že si toho váží, říkal, že mají pravdu – samozřejmě musíte jít po nějakém čase dál. Souhlasil a přikyvoval a pozoroval, jak se jim do očí vkrádá smutek, když pochopili, že to říká jenom proto, aby už mlčeli. Nepokoušel se vysvětlovat, jak se na to dívá on. Neřekl jim, že když člověk někoho postrádá, může mu to připadat jako úkol držet stráž. Že mu to může připadat jako povinnost.

Proběhl kolem posledního ohně. Tady byla pláž pod promenádou kamenitá a mokrá, vlhkost odrážela záři každého sloupu osvětlení. Několik dalších stovek metrů pobřeží zelo prázdnotou. Asi o minutu později, uprostřed tohoto mrtvého pásu, narazil Dryden na napojení na odbočku promenády, která vedla od moře do vnitrozemí.

Zpomalil a zastavil se. Skoro pokaždé se na tomto místě zastavil. Nebyl si jistý, co ho k tomu vedlo – možná to prázdno kolem. Křižovatka ležela ve tmě mezi dvěma lampami a nikdy se tu nikdo nevyskytoval. V nocích jako tahle, bez měsíce a bez příboje, připomínalo toto místo zvukotěsnou komoru.

Opřel se lokty o dřevěné zábradlí a zahleděl se na moře. Jak se jeho dech pomalu zklidňoval, donesly se k němu konečně slabé zvuky. Svištění pneumatik z dálnice asi půldruhého kilometru ve vnitrozemí za dunami. Pohyby drobných živočichů v trávě na pláži za promenádou. Dryden tam postával asi minutu, když vtom zaslechl zvuk kročejů běžících po prknech promenády.

Chvilí se domníval, že je to další běžec. Pak poznal, že to tak není – kadence kroků byla příliš rychlá. Ten někdo sprintoval naplno. Ve vzduchu prosyceném vlhkostí bylo obtížné

vysledovat, odkud zvuk přichází. Rozhlédl se po úseku promenády nalevo i napravo, ale proti záři světel neviděl, že by se někdo blížil. Ve chvíli, kdy ustupoval od zábradlí a obracel se, aby se podíval po trase do vnitrozemí, do něj vrazila postava přibíhající právě z toho směru.

Zaslechl vyjeknutí – dívčí hlas. Dívka se okamžitě začala bránit, v panice ho odstrčila a už se obracela, že vezme do zaječích podél čáry pobřeží.

„Hej,“ řekl Dryden. „Jsi v pořádku?“

Zastavila se a pohlédla na něj. I ve slabém světle Dryden viděl, že se něčeho bojí. Hleděla na něj s ostražitostí a měla stále nakročeno k útěku, třebaže se zdálo, že je příliš udýchaná a moc daleko už nedoběhne. Měla na sobě džíny a tričko s krátkými rukávy, ale žádné boty ani ponožky. Tmavě hnědé vlasy, které jí spadaly pod ramena, byly čisté, ale neučesané. Nemohlo jí být víc než dvanáct. Na kratičký moment se její pohled zbystřil; Dryden viděl, že v duchu kalkuluje.

Zničehonic se její obranný postoj změnil. Bála se dál, ale nikoli jeho. Otočila hlavu do vnitrozemí, odkud přiběhla, a zkoumala temnotu. I Dryden se tam podíval, ale neviděl nic mimořádného. Dřevěná promenáda směrem do vnitrozemí vedla k silnici do přístavu, na jejíž druhé straně se v husté tmě táhl hřeben dun. Všechno vypadalo klidně a tiše.

„Bydlíte někde blízko?“ zeptalo se děvče.

„Kdo tě honí?“

Znovu se otočila a přistoupila k němu blíž.

„Potřebuji se někam schovat,“ řekla. „Všechno vám povím, ale napřed mě prosím dostaňte odsud.“

„Zavedu tě na policejní stanici, děvče, ale nemůžu...“

„Policii ne,“ vyhrkla tak prudce, že Dryden měl nutkání otočit se a pokračovat v běhu. Ať už měly dívčiny problémy jakoukoli příčinu, kdyby se do nich Dryden zapletl, nijak by to nevylepšilo jeho noc.

Děvče zaregistrovalo změnu v jeho výrazu, rychle k němu přistoupilo a s prosbou v očích ho vzalo za ruku. „Neutíkám před policií. Tak to není.“

Znovu uhnula očima ve stejném okamžiku, kdy Dryden periferním viděním postřehl pohyb. Sledoval dívčin pohled

a to, co viděl, mu chvíli nedávalo smysl. Nějak už rozeznával tvary dun, které byly ještě před chvílí v přítomní neviditelné. Rámovalo je slabé přemísťující se světlo. Dívka přerývaně oddechovala.

„Ano, nebo ne?“ řekla. „Už nemůžu dál čekat.“

Dryden uměl rozpoznat v lidském hlasu skutečný strach. Děvče se nebálo, že ji chytí kvůli nějakému přestupku, bálo se o život.

Světla kolem dun teď byla ostřejší a Dryden náhle pochopil, co vidí: z druhé strany dun se chystali překročit hřeben lidé s baterkami. Nutkání distancovat se od dívky zmizelo, jeho místo zaujal pocit, že se tady děje něco velmi zlého a že dívka nelže.

„Pojď,“ vybídl ji Dryden.

Držel ji za ruku a oba běželi po promenádě k severu zpátky k jeho domu. Musel kvůli ní jen lehce zvolnit tempo. Dryden v běhu nepřestával sledovat duny. Neuběhl s dívkou ještě ani padesát metrů, když se na hřeben vyšplhal první ostrý záblesk světla. Během několika vteřin přibýly další tři. Překvapilo ho, jak jsou blízko; noc si pohrála s jeho citem pro vzdálenost. Přímo před nimi po straně promenády se k nim rychle blížilo bílé světlo jedné z lamp. Dryden se zastavil a než se zastavila i dívka, málem mu utrhla paži.

„Co to děláte?“ řekla. Sledovala pronásledovatele stejně napjatě jako Dryden.

Kývl směrem ke kuželu světla na promenádě. „Jestliže proběhneme tím světlem, uvidí nás.“

„Nemůžeme tady zůstat,“ řeklo děvče.

Muži s baterkami – bylo jich šest – rychle sbíhali po úbočí duny.

Dryden vyhlédl přes zábradlí promenády na straně oceánu. Pláž byla asi metr pod nimi. Ukázal na ni a dívka pochopila. Proklouzla pod zábradlím vysokým do pasu a Dryden ji následoval. Nohama se dotkl uvolněných kamenů nakupe-
ných pod promenádou. Za kameny se zčásti kamenitá, ale převážně písčitá pláž táhla asi třicet metrů k vodě. Dryden si klekl a zkoušel povrch; byl hladký a plochý, nasáklý

kapičkami mlhy, a pokud mohl ve tmě vidět, nevyskytovaly se na něm v dohledu žádné lidské stopy. Pokud by s dívkou sestoupili na pláž, pronásledovatelé by snadno objevili jejich otisky a vydali by se po nich.

Obrátil pozornost k prostoru pod promenádou. Nevypadal slibně. Nakupené kameny byly velikosti volejbalového míče; cesta přes ně by trvala dlouho, obzvlášť v hluboké tmě, která tam panovala. Navíc vždy po pár metrech křížovaly prostor podpěrné trámy. Daleko by se nedostali, než by sem muži dorazili a určitě alespoň jeden z těch šesti seskočí na pláž a posvítí pod promenádu. Jako úkryt to byla slepá ulička.

Dryden pohlédl přes prkna a viděl, že muži dosáhli úpatí duny. Všechno se to dělo příliš rychle. V tiché noci slyšel, jak se jejich běžící kroky ozývají na asfaltu cesty do přístavu a pak na prknech úseku promenády vedoucího do vnitrozemí. Ani ne za třicet vteřin doběhnou k zábradlí právě v tomto místě.

Dryden pohlédl na výztuhy pod promenádou a dospěl k jedinému možnému řešení. Vedl děvče pod promenádu. Chvěla se, ale podle všeho se jí ulevilo, že se dostala z dohledu. Pod horními prkny se táhly po stranách promenády těžké trámy. Ty byly zpevněné mnohem silnějšími příčnými. Nad těmito příčnými trámy byly mezery, které nebyly dost velké, aby se do nich vměstnal člověk, ale stačily pro pár rukou či nohou.

„Drž se mě,“ přikázal Dryden a přitáhl si dívku k hrudi. Uposlechla bez váhání; pod kroky blížících se mužů se už začala chvět prkna.

S dívkou, která se k němu pevně tiskla, se Dryden chytil prsty příčného dolního trámu – byl příliš silný na to, aby ho obemkl dlaněmi – pak švihl nohama vzhůru a zahákl je v mezeře nad dalším trámem vzdáleným půldruhého metru. Vytvořil ze sebe visuté lůžko, v němž ležela dívka, a přitáhl se co nejtěsněji ke spodní straně promenády. Bylo to, jako kdyby prováděl shyb naopak.

Okamžitě bylo jasné, že tuto polohu neudrží dlouho. Všechno na ní bylo špatné. Jeho prsty neměly na mohutném trámu

žádnou přilnavost, a aby se Dryden udržel, musel vyvíjet tlak. Svaly předloktí ho začaly už po několika vteřinách pálit. Aby udržel tělo v rovině, musel zároveň stáhnout svaly způsobem, na jaký nebyly zvyklé.

Zdálo se, že to děvče chápe, snad cítila chvění jeho svalů. Jak kroky duněly směrem k nim, přiložila mu ústa k uchu a zašeptala: „Mají zbraně. Zabijí nás.“

O chvíli později se mezery mezi prkny naplnily září baterek. Muži dorazili k pobřežnímu úseku promenády a začali se rozvíjet po jeho délce.

Jeden z nich promluvil, hlas měl břitký a důrazný. Mluvil jako člověk zvyklý udílet rozkazy.

„Prohledejte pláž. Hledejte pod promenádou.“

Boty šoupaly po dřevě a pak tvrdě přistávaly vedle na kamenech. Záře baterek naplnila Drydenovo periferní vidění, třebaže kužely světla byly v této chvíli namířeny k moři. Děvče ho objalo pevněji; měl dojem, že cítí, jak zavírá oči, když skryla obličej na jeho rameni. Bolest v jeho svalech už překonala fázi pálení, ale bolest nepředstavovala problém. Existovaly způsoby jak ignorovat utrpení – Dryden se jim naučil už hodně dávno – ale v určitém bodě jeho svaly prostě selžou. Síla vůle nemůže donekonečna vítězit nad fyzikálními zákony.

Podařilo se mu natočit hlavu o několik stupňů směrem k pláži. Světelné kužely baterek dokončily procešávání píska a pak se jeden po druhém obracely, aby prohledaly prostor pod promenádou. Dryden znovu otočil hlavu vzhůru, aby se vyhnul oslnění. Hleděl na prkna nad svým obličejem a registroval rozptýlené světlo, když se paprsky pohybovaly přímo pod ním. Kdyby jen jediný z pátračů byl dostatečně chytrý nebo podezřívavý, aby zvedl světlo o půl metru, bylo by po všem. Dryden čekal na oslepující zář, která by signalizovala, že právě to se stalo.

Nedošlo k tomu.

Intenzita světla poklesla. Tma. Dryden počítal do deseti a pak riskoval další pohled na pláž. Pátrači postupovali k severu a cestou kontrolovali promenádu. Byl čas spustit se dolů a pokusit se přes veškeré riziko o tichý únik. Každá

chvilí prodlení zvyšovala pravděpodobnost, že prostě spadne, což se zcela jistě neobejde bez hluku. Začínal spouštět nohy z mezery, když ho zastavil jakýsi zvuk.

Kroky. Těžké a pomalé, nahoře na promenádě. Blížily se z jihu, ze směru, odkud přišli pátrači. Dryden znehybněl. Muž na promenádě se zastavil přímo nad ním; Drydenovi padaly do obličeje zrnka písku.

„Clayi,“ křikl muž. Byl to ten vůdce. Člověk, jemuž patřil rozkazovačný hlas. Zůstal na promenádě, zatímco ostatní hledali.

Jeden z mužů na pláži, evidentně Clay, se otočil a blížil se. Světlo baterky chaoticky přejíždělo po zemi. Clay se zastavil u okraje promenády a vzhlédl k vůdci. Kdyby sklopil zrak a podíval se přímo před sebe, setkal by se s Drydenovým očima vzdálenými necelého půl metru. Dryden se ani neodvážil obrátit znovu hlavu vzhůru; sebemenší pohyb ho mohl prozradit. Doufal, že chvění jeho svalů se neprojevuje tak intenzivně, jak to cítil.

Z Clayových rysů neviděl Dryden skoro nic. Muž pro něj byl jen pouhou siluetou proti černému oceánu a nebi. Jen dozadu rozptýlené světlo z baterky poskytovalo pár detailů: vlasy prostřední délky, tmavé oblečení, zbraň visící u boku na řemenu přes rameno. Samopal – něco jako MP5 s mohutným tlumičem.

Vůdce nahoře na promenádě řekl: „Tohle se už vymklo z rukou. Jdi zpátky k dodávce a nastav pokrytí policejních kanálů v okruhu pětaticeti kilometrů. Zavolej Cherninovi, ať zapracuje na osobních mobilech policistů a federálních agentů působících v té oblasti. Pátrej v hlasových kanálech po klíčových slovech jako *děvče* a *ztracená*. A když už se do toho dáš, zkoušej i *psychiatrie*.“

„Myslíte, že pokud bude s někým mluvit,“ řekl Clay, „budou si myslet, že odešla z psychiatrické léčebny?“

Vtom Dryden pocítil, že jeho prsty povolují v držení dřeva provlhlého mlhou. Žádné vypětí sil to nemohlo zastavit; uvolní sevření během několika vteřin.

„Slušná šance,“ řekl vůdce.

Drydenovy prsty se přidržovaly trámu na šesti sedmi milimetrech. Cítil, že se během jednoho nadechnutí držení snížilo o polovinu.

„A když i tak ztratíme stopu?“ zeptal se Clay.

Vůdce chvíli neodpovídal. Pak řekl: „Buď se zahrabe ve štěrковиšti ona, nebo my.“

Dryden se připravil na pád a pokoušel se přijít na nějaký způsob jak se postavit na nohy a s dívkou uniknout.

V té chvíli pocítil, že se děvče pohybuje. Naprosto neslyšně zvedla paže z jeho hrudi, natáhla paže kolem jeho hlavy k trámu a přitiskla ruce co nejpevněji k jeho prstům. Ta nevelká síla, kterou dokázala použít, stačila změnit situaci; držel se trámu dál.

Nad soupeřením myšlenek dožadujících se Drydenovy pozornosti vynikla na okamžik jediná: *jak to sakra věděla?*

V příštím okamžiku zastrčil Clay baterku do kapsy, vylezl na promenádu a odběhl směrem, odkud celá skupina přišla. Dryden čekal, až odejde i vůdce, ale ten tam v tu chvíli stál dál a ve tmě bylo slyšet, jak dýchá. Pak se obrátil a jeho kroky odezněly k severu za pátrači. Když už bylo jeho kroky sotva slyšet, spustil Dryden konečně nohy z trámu a zhoup se na zem. Do svalů mu proudila krev jako ledová voda. Děvče udržovalo rovnováhu na kamenech, vyklonilo se kolem něj a vyhlédlo na pláž. I Dryden vyhlédl: pátrači byli asi sto metrů daleko.

Popotáhla. Dryden si uvědomil, že děvče pláče.

„Děkuji vám,“ zašeptala. Hlas se jí při prvním slově zlomil. „Mrzí mě, že jste to pro mě musel podstoupit.“

Drydenovi se na jazyk draly tisíce otázek. Všechny mohly pár minut počkat.

Obrátil se a pozorně obhlížel okolí, aby našel nejlepší cestu odtud. Prostor mezi promenádou a silnicí do přístavu kryla povzbudivá tma. Za blokem budov podél silnice se k severu pod rouškou noci větvy hlouběji do vnitrozemí nevábne okrajové ulice El Sedera. Dryden a děvče si mohli zvolit dlouhou cestu kolem nich a vrátit se obloukem k jeho domu ležícímu na pláži asi osm set metrů odtud směrem na sever.

Dryden se ještě naposledy ujistil, že pátrači se stále vzdalují, pomohl děvčeti vylézt zpod promenády a oba vešli do vysoké trávy.

KAPITOLA DVĚ

ŽÁDNÝ Z NICH NEPROMLUVIL, dokud nebyli tři bloky od moře. Mířili temnými ulicemi staré části města k severu. Ani tehdy se Dryden nepřestával rozhlížet po Clayovi, jestli náhodou nešel k dodávce tímto směrem – mlha od moře byla dostatečně hustá a kryla je. Ale zdálo se, že v té chvíli mají El Sedero jen pro sebe.

Dryden se tiše ozval: „Kdo jsou ti chlapi? O co tady jde – byla jsi svědkem něčeho?“

Neuměl si představit, že by šlo o něco jiného.

Děvče zavrtělo hlavou. „Myslím, že ne. Vlastně to nevím.“

„Nevíš, jestli jsi něco viděla?“

„Je za tím víc,“ řekla.

Dryden slyšel, že stále dýchá přerývaně, třebaže přestala plakat už před několika minutami.

„Ještě není pozdě, abyste se z toho dostal,“ řekla. „To, co už jste udělal, je víc než...“

„Nenechám tě tady samotnou. Vezmu tě někam do bezpečí. Pořád můžeme zajít na policii, i když ji ti chlapi můžou odposlouchávat.“

Děvče znovu zavrtělo hlavou, tentokrát důrazněji. „Nemůžeme.“

„Na některých policejních stanicích je i stovka policistů,“ řekl Dryden, „dokonce i v tuhle noční dobu. Ochrání tě bez ohledu na to, kdo ví, že jsi tam.“

„Vy to nechápete.“

„Tak mi to vysvětli.“

Děvče znovu na chvíli zmlklo. Shlíželo na své bosé nohy, které zlehka našlapovaly na beton.

Dryden řekl: „Jmenuji se Sam. Sam Dryden.“

Děvče k němu vzhledlo. „Rachel.“

„Rachel, nebudu si myslet, že jsi blázen. Viděl jsem je. Slyšel jsem, co říkali. Ať už jde o cokoli, můžeš mi to říct.“

Nespouštěla z něj za chůze pohled. Pokud Dryden někdy viděl dítě, které vypadalo opuštěněji, pak si nevzpomínal.

„Kde bys byla v bezpečí?“ zeptal se. „Přece musíš mít rodinu. Musíš mít někoho.“

„Já nevím, jestli někoho mám,“ řekla. „Nevzpomínám si.“

Chystala se něco dodat, když ji přerušila hlasitá exploze, která se prodrala mlhou před nimi. Rachel sebou trhla a popadla Drydena za paži, ale to již oba zdroj hluku spatřili. Nějaká kočka pátrající po neviditelné kořisti uvnitř nádoby na odpadky srazila na chodník kovové víko. Rachel se uklidnila, ale když znovu vyrazili vpřed, dál se držela Drydena za paži.

„Pamatuji si jenom poslední dva měsíce,“ řekla. „V té době ne, nemám nikoho.“

V její řeči bylo slyšet jakousi opotřebovanost, která by se u žádného dětského hlasu neměla objevit. Odpovídala by spíš vojákově nasazenému celé měsíce ba roky v boji. Řečový protějšek k prázdnému pohledu vojáka na známé fotografii.

„Odkud jsi dnes v noci přišla?“ zeptal se Dryden. „Odkud tě to honili?“

„Z místa, kde mě drželi. Kde mě drželi po celou tu dobu, kterou si pamatuji. Dnes večer se mě chystali zabít. Utekla jsem.“

Prošli kolem kočky v popelnici. Přerušila lov a ostražitě je sledovala. Pak se znovu dala do práce. Dryden překročil víko, které mu leželo v cestě, a pak ho něco napadlo. Myšlenka mu přeběhla dolů po páteři, jako by se ho někdo dotýkal špičkami prstů. Už ve chvíli, kdy teprve nabývala tvaru, Rachel ztuhla a upřeně se na něj zahleděla rozšířenýma očima, jako kdyby reagovala na něco z řeči jeho těla.

Dryden, na chvíli vyvedený z míry její zvláštní vnímavostí, na ni vrhl pohled a pak to hodil za hlavu. Obrátil pozornost znovu k víku ležícímu na zemi.

„Musíme pryč z toho chodníku,“ řekl.

Pohnul se ještě dřív, než to dořekl. Vedl Rachel do stínů

u nejbližšího domu a dozadu kolem něj. Zde tvořily připojené zadní dvorky dvou řad domů jakýsi průchod, který vedl paralelně s ulicí. Dryden, rozhodnutý dostat se co nejrychleji od popelnice, vykročil v průchodu předchozím tempem směrem k severu.

„Půjdou po tom zvuku, že?“ řekla Rachel.

„Ano.“

Ještě to ani nedořekl, když na betonu kdesi nedaleko zaduněly kroky běžících nohou. Dryden postrčil Rachel za křoví a sám si dřepel vedle ní; byli vmáčknutí mezi tenkými větvemi a nosnou zdí domu. Dryden vyhlížel mezerou mezi křovím a betonem. Měl omezený výhled k jihu, odkud přišli. Zahlédl, jak se dva domy od nich mihl stín. O pár vteřin později došláply pátračovy boty na chodník, z něhož Dryden a Rachel před chvílí sešli. Pak se ozvalo pípnutí a praskání nějakého komunikačního zařízení. V nehybném těžkém vzduchu se k Drydenovi jasně donesl mužův hlas.

„Tady tři šest severně od pozice tři čtyři. Bez kontaktu.“

Z aparátu se ozval hlas, deformovaný, ale zjevně patřící Clayovi. „Rozumím, tady tři čtyři. Vracím se zpátky od dodávky.“

Nyní se zapojil třetí hlas; Dryden ho identifikoval jako hlas vůdce. „Tři šest, pokračujte v prohledávání ulice. Myslíme si, že se děvče vrátilo zpátky. Nové pročesání pláže přineslo vodítko.“

„Rozumím, co jste našli?“ zeptal se muž, který stál nedaleko od nich.

„Pánskou peněženku,“ řekl vůdce. „Pod promenádou, právě v místě, kde jsme ztratili stopu.“

Dryden zavřel oči a vydechl. Ani to nemusel ověřovat; jeho zadek, opřený o základovou zeď mu prozradil, co mu chybí v zadní kapse. Přesto si to zkontroloval. Jeho peněženka byla pryč.

Z komunikátoru se znovu ozval vůdce: „Dvě různé stopy v písku mířící od peněženky do vnitrozemí k tvé pozici. Už k tobě jde tým. Zkoordinuj se s nimi a pročesejte čtvrt. Tři čtyři, počkej na mě u vozu; majitel peněženky bydlí kousek cesty odtud směrem na sever.“

KAPITOLA TŘI

MARTIN GAUL STÁL NA SOUKROMÉM BALKONU své kanceláře. V ruce držel telefon. Svíral ho tak pevně, že cítil, jak skleněný displej klade odpor.

Balkon byl orientovaný k jihu a nacházel se v nejvyšším poschodí budovy, odkud měl vyhlídku na Los Angeles od Sunset Boulevardu. Gaul hleděl shora na noční rozlohu města – šestnáct set čtverečních kilometrů osvětlených sítí ulic, křížících se s autostrádami jako žíly s optickými vlákny elektronické formy života.

Zavřel oči a pokusil se zklidnit dech. Snažil se potlačit úzkost, která se dostavila zároveň s telefonátem skutečným před třemi minutami.

Currenův tým ztratil to děvče.

Gaul se otočil zády k zábradlí. Odkráčel ke stolu poblíž posuvných dveří a telefon na něj odložil. Přál si, aby ten zatracený křáp zazvonil znovu – tentokrát se zprávou, že je o všechno postaráno. Ještě chvíli na něj hleděl a pak se vrátil k vyhlídce.

V ústech měl pachutí – jakousi směs plíživého strachu a napětí. Už se s takovým pocitem setkal dřív, před třiceti lety, to léto mezi ukončením vysoké školy a vstupem do armády, v době, kdy žil v Bostonu. Zašel si s kamarády na zápas Sox a zastavili se pak v baru před stadionem Fenway. Po spoustě panáků vyšel ven sám, s matným vědomím, že jeho kamarádi už odešli. V baru byla nějaká dívka a on se domníval, že si spolu velmi dobře rozumějí, jenže pak bez rozloučení odešla, což ho uvedlo do agresivní nálady. Vzpomínal si, že se potuloval před barem, pak vyrazil směrem, kde podle něj měla být zastávka autobusu, a o hodnou chvíli později skončil dole u řeky nedaleko Harvardova mostu. Hledal právě nějaké místo, kde by se vymočil, když se to stalo.

Později se nikdy nedokázal pořádně rozpomenout, jak to vlastně začalo. Byl tam jakýsi chlapík. Tehdy si myslel, že je to asi bezdomovec. Možná jen další opilec přicházející z nějakého baru. Hádali se. Možná že hádku začal Gaul – to si teď

dokázal připustit. Ostatně byl v hádavé náladě. V minulosti začal spoustu rozepří, když byl v podobném rozpoložení, a nedával lidem možnost z hádky vycouvat.

Tenkrát to přerostlo v něco víc než v hádku. Začali do sebe strkat a mlátit a jeden z jeho úderů byl tak dobře umístěný, že srazil chlapíka na břeh řeky a Gaul potom odtamtud odešel. Teprve později, o deset minut a deset bloků dál, ho napadlo, že by se měl starat, jestli ten člověk nezůstal ležet hlavou ve vodě. Slyšel nějaké šplouchnutí, ale v té chvíli tomu nevěnoval pozornost. Dostal se autobusem domů a víc než hodinu ležel, nespál a přesvědčoval sám sebe, že si to žblunknutí vsugeroval – mozek dokázal vyprodukovat nejrůznější věci, aby podbarvil jeho obavy.

V poledne následujícího dne se událost dostala do čela místního zpravodajství. Absolvent univerzity nalezen mrtvý v řece Charles, podezření na cizí zavinění, policie hledá informace. Gaul měl najednou plnou hlavu různých *co když*. Kolem kolika venkovních bezpečnostních kamer proklopýtal, když šel k řece a od ní? Kolik taxikářů, vyhazovačů a řidičů nočních autobusů ho tam vidělo natolik jasně, že by ho dokázali popsat policii?

Celé to dlouhé léto měl v ústech stejnou pachůť jako právě teď. Jako by jeho hrdlo obsahovalo nějakou chemikálii, kterou produkovalo, když měl velké problémy – takových problémů, u kterých mu nezbývalo nic jiného než čekat.

Telefon zazvonil.

„Řekněte mi, že ji máte,“ vyhrkl.

„Nechal jsem většinu týmu hledat dál,“ řekl Curren. „Ohlásí se, až budou něco mít. Clay a já jsme teď v rezidenci Sama Drydena. Není doma.“

„Dáváte si pozor, aby vaše přítomnost v domě nebyla zjevná, že? Pokud je spolu s děvčetem stále na cestě k sobě...“

„Neuvidí nás. Závěsy jsou zatažené. Svítí se jenom tam, kde už se svítilo. Ale nečekám, že se ukážou. Kdyby sem šli, už by tu měli být. Možná si Dryden všiml, že mu schází peněženka, a polekal se.“

„Jestliže jí pomáhá, kam nás to dostane?“

„Řekl bych, že do potíží.“

Gaul cítil, že mu začala pulzovat žíla za uchem proti obroučce brýlí. „Tak si to poslechněme.“

Curren přednesl výtah z Drydenova životopisu a nepochybně ho četl z přístroje, který držel v ruce. „Sam Dryden. Vstup do armády hned po střední škole, rangeři, pak tři roky v Deltě. Průběžný všeobecný výcvik, univerzální použití: pilotní průkaz na vrtulníky, seskoky volným pádem z velkých výšek a podobně. Pak odchází z Delt a příštích šest let je záznam prázdný.“

„Nic takového jako prázdný záznam neexistuje,“ namítl Gaul.

„To už není moje platová třída. Oficiálně mizí z planety ve věku dvaceti čtyř až třiceti let. Když se znovu objeví, je v civilu a žije tady v El Sederu. V jedenatřiceti se žení, má dítě, studuje, aby se stal učitelem. Po roce zahynou jeho žena a dítě při automobilové nehodě a on nato zanechává studia. To bylo před pěti lety. Od té doby je jeho složka hodně tenká. Určitý příjem má jako osobní ochrana a poradce menších společností. Nic zvláštního.“

Chvilí to trvalo, než se Gaul znovu ozval. Volnou rukou svíral zábradlí balkonu. V jeho zorném poli ležela stroze a zřetelně tundra města ozářená sodíkovým světlem. Po celou dobu, co Curren hovořil, Gaul ani nemrkl.

„Pane?“ řekl Curren.

Děvče bylo v tahu, pravděpodobně jí pomáhal muž, jehož výcvik překonával dokonce Currenův. Gaul mohl uskutečnit dva hovory a získat během půlhodiny přístup k cenzurované části složky Sama Drydena – udělá to, jakmile ukončí současný hovor – ale na detailech sotva záleželo. To, že Dryden dělal něco, co stálo za vymazání, znamenalo, že toho hodně uměl, i když jeho znalosti mohly být po těch několika letech zastaralé.

„Obraťte dům naruby,“ nařídil Gaul. „Každé jméno, každou e-mailovou adresu, všechno prožeňte databází.“

„Clay už na tom dělá.“

„Pomoz mu,“ poručil Gaul a zavěsil.

Obvolal své lidi pracující na Drydenově složce a pak usku-

tečnil ještě jeden hovor. Hlas, který se ozval, zněl drsně a nakřáple. Jeho vlastník byl už pravděpodobně vzhůru – ve Washingtonu D.C. bylo po šesté – ale zřejmě ne víc než několik minut.

„Je mi líto, že vás ruším,“ řekl Gaul.

„Co potřebujete?“

Gaul odedávna obdivoval přímočarost toho muže. Komici v pozdních večerních pořadech se v tom člověku mýlili, když ho hráli jako přívětivého troubu. Před mikrofonem se prostě necítil ve své kůži, nic víc.

Gaul ho v devadesáti vteřinách informoval a nic nepřikrášloval. Když skončil, zůstala linka dlouho němá. Pak něco žbluňkalo do sklenice. Žádná voda, věděl s určitostí Gaul – přes časnou ranní hodinu

„Potřebuji satelitní pokrytí,“ žádal Gaul. „Potřebuji Mirandy, celou sestavu. Potřebuji je mít pod úplnou kontrolou, potřebuji vyřadit zvláštní oddělení pro bezpečnost země a ministerstvo obrany do té doby, než stanovím jinak.“

Muž na druhém konci si povzdychl. Něco – snad pohovka – zavržalo a ztichlo.

„Budu to muset přednést nahoře,“ řekl muž.

Gaul se neptal, jak dlouho to bude trvat. Ten člověk stál hodně vysoko a nad ním toho moc nebylo.

„Zavolám vám zpátky,“ řekl muž. „Patnáct minut.“

KAPITOLA ČTYŘI

DRYDEN VYHLÍŽEL MEZI VĚTVEMI CEDRU na kraji parčíku. S Rachel ušli jen tři bloky od dvorku, kde se předtím ukryli. Byli pořád hluboko v obydlených okrajových čtvrtích El Sedera a všude kolem byli Rachelini pronásledovatelé.

Ani ne šedesát vteřin od posledního rádiového spojení se zbývající muži rozptýlili po čtvrti jako stíny. Když chtěli být tiší, byli v tom dobří. Navíc schovali baterky, takže hodně snížili možnost určení jejich polohy. Pokaždé když Dryden převáděl Rachel z jednoho úkrytu k dalšímu, alespoň minutu